

Zwitserland

Landbouw betreft ons allemaal

In Longo maï hebben we altijd geprobeerd kleinschalige landbouw te bedrijven die aangepast is aan onze behoeften en aan de lokale omstandigheden.

In de eerste jaren vroegen we veel advies aan de boeren in de buurt. Af en toe kregen we ook adviezen die naar onze smaak te veel in de richting gingen van een overdreven productiegerichte landbouw en financiële winst. Toch ging het er in die eerste jaren ook om eten op tafel te brengen, geproduceerd door jongeren die overwegend uit de stad kwamen en geen idee hadden, welke aspecten er allemaal meespelen bij de voedselproductie. Met de jaren werden we toch een beetje wijzer. We ontwikkelden een veelzijdige blik op onze velden, op de gewassen, op het klimaat en op het milieu. Het sociale aspect in de landbouw nam vanaf het begin een belangrijke plaats in. We streefden naar een landbouw in gemeenschap, omdat we niet in het kader van een gezin wilden leven. En we wilden onze productie solidair delen. Dit principe zijn we trouw gebleven. Iedereen is welkom dat met ons te delen, zowel in het overdenken van een concept als in de praktijk. Ook de ecologische aspecten spelen een steeds grotere rol. In de bergstreken is de vaak dunne laag vruchtbare bodem kwetsbaar en vraagt speciale aandacht om de duurzaamheid te waarborgen. Ook het behoud van de waterreserves en van de grote diver-

siteit aan planten, bomen en dieren die aan het milieu zijn aangepast, vraagt veel zorg. Een ander aspect is de conservering en verwerking van de landbouwproducten. Ook hier zetten we in op regionale samenwerking, bijvoorbeeld door de installatie van gemeenschappelijk te gebruiken verwerkingsruimtes. We hebben geen grote ontdekkingen gedaan, maar we zijn er vast van overtuigd dat er andere wegen zijn dan de grootschalige, industriële landbouw, die zo schadelijk is voor onze gezondheid, die miljoenen gezinnen in de hele wereld ruineert en die catastrofaal is voor het milieu. Door de jaren heen hebben we met verschillende campagnes gewezen op de impasse van het officiële agrarische beleid. In 2006 voerden we actie tegen de nieuwe richtlijnen in de landbouw van de Zwitserse regering. Veertigduizend mensen onderschreven de petitie 'aardappelen groeien niet in de supermarkt!'. We demonstreerden in Bern voor het regeringsgebouw en wezen daarbij op het verdwijnen van tweeduizend boerderijen per jaar in het land. In 2009 komt het thema zaaigoed aan de orde. Met veel andere organisaties en actieve groepen voeren we actie tegen de nieuwe wetsvoorstellen van de EU die niet veel anders

Appelsap persen op de boerderij in Zeleniy Haj, Transkarpatië

zijn dan de weergave van de wensen van de grote multinationals die de zaaigoedmarkt compleet willen beheersen. Meerdere wetsvoorstellen zijn intussen verworpen, maar het is te verwachten dat de zaaigoedlobbyisten in Brussel niet stil zitten. In deze tijd publiceert de internationale commissie IAASTD in opdracht van de FAO en de Wereldbank een bericht over de wereldvoedselsituatie. In dit uitvoerige rapport wordt duidelijk gewezen op de noodzaak de industriële landbouw terug te dringen, om plaats te maken voor een veelzijdige, kleinschalige, regionaal aangepaste landbouw, om de verzorging van 70 procent van de landelijke bevolking in de wereld niet in gevaar te brengen.

In Zwitserland vinden we op dit gebied steun bij de kleine boerenverbond Uniterre. Afgelopen herfst heeft Uniterre een volksinitiatief gestart met de naam 'Voor voedselsoevereiniteit. Landbouw betreft ons allemaal'. De Zwitserse wet geeft de mogelijkheid volksinitiatieven te lanceren die kunnen leiden tot een aanvraag binnen het parlement en een referendum. Om dat te bereiken moeten voor maart 2016 honderdduizend mensen het initiatief ondertekenen. In het voorstel van Uniterre vinden we veel elementen die we als Longo maï kunnen onderschrijven. Het voorstel eist correcte prijzen, rechtvaardige lonen, gentechnologievrije landbouw, versterking van regionale productie en directe afzet en op internationaal gebied fair-trade. Het is hard nodig na te denken over ons dagelijks voedsel, de productie ervan, de oorsprong, de kwaliteit en de sociale voorwaarden. We hopen van harte dat dit initiatief een aanzet is tot een brede maatschappelijke discussie.

Raymond Getaz

Meer informatie kunt u vinden op www.souverainete-alimentaire.ch

Frankrijk

Vrije media

Na de moordaanslagen in januari op de redactie van het satirische weekblad *Charlie Hebdo* en op een joodse supermarkt in Parijs, was in Frankrijk een grote ontreddering merkbaar. Ook in de Longo maï-coöperaties zijn we ontdaan. Jean Cabut, beter bekend als Cabu, een van de striptekenaars van *Charlie Hebdo*, kenden we persoonlijk. Met meerdere karikaturen ondersteunde hij *Radio Zinzine*, de door Longo maï opgerichte vrije en niet-commerciële regionale zender. Op een tekening begin jaren negentig stak hij de zendmast van onze radio in de opengesperde mond van Jean Marie Le Pen, de toenmalige leider van de extreemrechtse *Front National* met de woorden: "dat Zinzine hem in de hals blijft steken".

Helaas verloren we elkaar de laatste jaren uit het oog, omdat de redactionele lijn van *Charlie Hebdo* ons steeds opnieuw sceptisch stemde. Sinds 1981 is *Radio Zinzine* een onafhankelijke stem in Zuid-Frankrijk, met een zendbereik van Briançon in de Franse Alpen tot Marseille. Na de tragische gebeurtenissen bestaat het gevaar dat politieke brandstichters de situatie misbruiken om de kloven in de samenleving weer te vergroten. *Radio Zinzine* zal hen met een scherpe microfoon confronteren.

Het radioteam van Longo maï

Radio Zinzine is live te horen via www.radiozinzine.org

Aardappeloogst op de coöperatie Le Montois in de Zwitserse Jura.

Berlijn

Grenzeloze ontmoetingen

Duizenden mensen vierden op 9 november 2014 in Berlijn de val van de Muur. Wij waren op die zondagmorgen in het Freie Museum van Berlijn, bij de Longo mai-tentoonstelling 'Utopie van de onverzettelijken'.

Hier vond een matinee plaats met het Berlijnse koor Judith's Krise, het Choeur de chenaies uit Limans, het Duitse Kommunechor en nog vele andere zangers van heinde en ver. De drie zalen op de benedenverdieping waren overvol.

Het was ook een gelegenheid om stil te staan bij de historische negende november in de Duitse geschiedenis. In 1848 werd op deze datum Robert Blum geëxecuteerd en in 1918 roept Karl Liebknecht op die dag in Berlijn de 'Duitse Raadsrepubliek' uit. Het blijkt een stap te veel te zijn voor de Duitse sociaaldemocratische leiding: Karl Liebknecht en Rosa Luxemburg worden vermoord. In 1938 vindt op 9 november de Kristalnacht plaats, met georganiseerde brandstichting gericht op Joodse winkels en synagogen. Deze nacht is het begin van de systematische vernietiging van de Joden door de Duitse fascistie. In 2015 is de negende november vooral bekend door de val van de Berlijnse muur op die dag in 1989.

Bij de huidige herdenkingen wordt graag voorbij gegaan aan het feit dat de vreedzame revolutie die in de DDR plaatsvond, niet als eerste doel had deze muur te laten vallen. De protesten waren gericht op de val van de oude SED-structuur, verbonden met de wens een socialisme op te richten dat deze naam werkelijk verdient. We herinneren ons de meer dan een half miljoen demonstranten van 4 november 1989 op de Alexanderplaats, waar deze wens duidelijk werd geuit. We herinneren ons natuurlijk ook de vierde november 1990, toen Longo mai en het Europese Burgerforum Oost- en West-Europeanen uitnodigden voor een conferentie in het Haus der jungen Talente, om ideeën uit te wisselen voor de opbouw van een nieuw Europa, een Europa van onderaf.

In de drie weken van de tentoonstelling in het Freie Museum kwamen bijna tweeduizend mensen langs. Met vrienden uit Berlijn en omgeving organiseerden we discussies, filmavonden en concerten. We nodigden mensen uit die in verschillende landen met concrete projecten het heersende systeem uitdagen. Vluch-

telingen vertelden over hun strijd voor betere levensomstandigheden hier en in de landen waar ze vandaan komen en over de beweging Afrique-Europe-Interact. Groepen uit Griekenland en Spanje vertelden over hun projecten om te overleven in die landen, die door de crisis zwaar zijn getroffen. Een film over de vrijplaatsactie voor Chileense vluchtelingen in Zwitserland in 1974 liet zien dat een kleine groep van vastbesloten mensen heel wel wat kan bereiken. De liederen van de Chileense groep Corazon brachten ons terug in de tijd, toen duidelijk werd wat het neoliberalisme in petto heeft en waar de democratie ophoudt. Deze tijd kenmerkt zich gelukkig ook door de opkomst van een sterke internationale solidariteit.

In de bijeenkomst 'Nationalisme is een schijnoplossing' discussieerden we over de noodzaak en de mogelijkheden isolatie en uitsluiting te voorkomen. Hierbij hadden we enkele vrienden uit ex-Joegoslavië uitgenodigd. Met mensen van andere groepen en projecten in Duitsland en met een groot publiek praatten we onder andere over de vraag hoe we verder utopisch en onverzettelijk kunnen zijn en hoe we ons maatschappelijk kunnen inzetten. We hadden het ook over de mogelijkheden van niet-commerciële projecten en over de netwerken die zich inzetten voor het behoud van oude gewassen en vrije omgang met zaaigoed. De gesprekken hielden niet op. Tegen zes uur 's avonds kwamen vaak mensen om de ronde tafel zitten om mee te eten, te drinken, verder te praten en nieuwe afspraken te maken. We konden dit drie weken durende evenement alleen maar voor elkaar krijgen door de hulp van talrijke vrienden. Of het nou ging om de inhoudelijke en organisatorische verantwoording voor de bijeenkomsten, het voorbereiden van de maaltijden, de aanwezigheid op de tentoonstelling of om de nodige financiering - duidelijk is dat we dat alleen nooit voor elkaar hadden gekregen. Daarvoor onze hartelijke dank aan iedereen!

Herma Ebinger

Voor het Maxim-Gorki-Theater in Berlijn namen op 7 november 2014 ongeveer vierhonderd mensen afscheid van een groep van honderd jongeren die naar Bulgarije vertrok om aan de Europese buitengrens te manifesteren voor het openen van de grenzen.

Europa

Een grensoverschrijding

We wilden de Longo mai-tentoonstelling vanuit Duitsland terugbrengen naar Zwitserland. De materiële waarde van de spullen is eigenlijk minimaal, maar qua inhoud en gewicht is de tentoonstelling ronduit zwaar.

Hij moet met een vrachtwagen worden getransporteerd en daarom huurden wij een 7,5 tons-voertuig. In de EU hoeft daarop geen extra heffing te worden betaald, zolang er geen commercieel gebruik van wordt gemaakt. Maar wacht even - Zwitserland heeft binnen Europa een paar andere regels. Zo moet daar wél heffing worden betaald bij een 7,5 tonner. De nodige formaliteiten kun je niet bij een gewone grensovergang in orde brengen, daarvoor moet je echt even door de douane.

Dus rijden we vanuit Berlijn de nacht door - alles gaat prima, de vrachtwagen rijdt alsof er niks in zit. Om 5 uur 's ochtends halen we uit een auto-maat aan de grens de nodige papieren voor de heffing en gaan naar het Duitse douane-loket. De dienstdoende douanier vraagt ons: "Als u nu de tentoonstelling naar Zwitserland terugbrengt, waar zijn dan de papieren voor de uitvoer ervan?" We kijken elkaar, licht oververmoeid, aan. De tentoonstelling is een maand geleden in twee kleine bussen zonder heffingspapieren over de grens gegaan. En er was gezien de geringe materiële waarde geen reden geweest ze bij de douane aan te geven. De douanier doet geen poging vriendelijk te blijven en zet een stempel op ons formulier met de opmerking dat ze eigenlijk onze vrachtwagen in beslag kan nemen. We gaan naar het Zwitserse loket en hebben er plezier in dat de daarachter zittende douanier zo solidair is met haar Duitse collega - ze gebruikt precies dezelfde woorden.

Oef, dat hebben we voor elkaar. We hebben een tentoonstelling zonder waarde in onze vrachtwagen en scharen ons in de rij lege vrachtwagens. De douanier bij de uitgang laat ons niet door met het argument dat het al dan niet aangeven van een lading bepaald moet worden door zijn collega's die de beladen vrachtwagens controleren. Hij stuurt ons

terug naar Duitsland met het advies bij de eerste de beste afslag te keren en achter in de rij van de wachtende vrachtwagens te gaan staan. Na twee uur stop and go komen we bij de grensovergang aan. De douanier heeft er duidelijk plezier in eindelijk iets te doen te krijgen. Als eerste wil hij alle papieren zien - ook de originele vrachtwagenpapieren. In de huurwagen is alleen een kopie te vinden. Tenslotte stuurt hij ons geërgerd naar de weegschaal - de vrachtwagen is met ons tweeën erbij 140 kg te zwaar. De hightech-weegschaal berekent er 2,2 procent bij. De douanier maakt een opmerking tegenover mijn Engelse collega Alex, dat het Duitse woord Ausstellung (tentoonstelling) met twee s'en wordt geschreven en wil dan de inhoud zien. Na het openen van de laadklep stelt hij vast - we kunnen zonder moeite herkennen dat hij een uitvoerige opleiding heeft genoten - dat de in het formulier aangegeven tentoonstelling uit meerdere delen bestaat en dat er daarvoor een gedetailleerde lijst nodig is met de inhoud van elke doos. Hij stuurt ons door naar de volgende controle. De verantwoordelijke douanier ziet het niet zo zitten en haalt zijn cheffin erbij. Ze is de eerste van al onze douane-vrienden die Longo mai kent. Maar ze wil wel toch graag even kijken in een doos. Ik klim voorzichtig over een wankelende stapel houten latten en haal er een doos uit. Alex haalt zijn Zwitsers mes uit zijn broekzak en snijdt het plakband door. Behalve een hoop oude documenten ligt er een boek met een prijsplakkerkje. Op de vraag of we boeken hebben verkocht, zwijgen we beide - gewoon geen idee meer. De douanecheffin redt de situatie met de vraag: "Is dat bij u te bestellen?" We zijn blij met de tip en knikken van ja. Ze verdwijnt en drukt de allesbepalende stempel op ons formulier. Het is nu 9 uur - we zijn doodop, maar vrij.

Klaus Huth

Meer dan 70 zangers deelden hun zingplezier met dubbel zoveel toehoorders.

Bevriende projecten

Een project in grensgebied

In december 2012 zijn we begonnen met een eigen project in het tweetalige dorp Filež/Nikitsch in het Oostenrijkse Mittelburgenland, 90 kilometer ten zuiden van Wenen, dicht in de buurt van de Hongaarse grens. De gemeente Filež/Nikitsch is met bijna zevenhonderd inwoners de grootste plaats in Oostenrijk waar Kroatisch wordt gesproken.

Op dit moment zijn we met z'n vieren, een vrouw en drie mannen, tussen de dertig en veertig jaar. We zijn actief op het gebied van landbouwpolitiek (Via Campesina Austria, Europees Burgerforum, Nyéléni-Forum voor voedselsoevereiniteit) en journalistiek (tijdschrift Augustin, Radio FM4), we geven les aan de universiteiten in Wenen en Klagenfurt, maken muziek, vertalen teksten en boeken en doen mee bij lokale en internationale anti-racistische acties. We leven en werken allemaal zowel in Nikitsch als in Wenen. Met ons project willen we een plaats creëren waar behalve voor collectief wonen ruimte is voor talrijke activiteiten: landbouw, muziek, beeldende kunst, ambachten, lees- en schrijfwerk, leven met kinderen in een ontspannen sfeer, cursussen, scholing, groepswork, bijeenkomsten en netwerken opbouwen in het dorp en daarbuiten. Voor ons project hebben we een terrein met gebouwen gevonden, waarin vroeger een turbine stond voor de stroomverzorging van het dorp. Het complex heeft er de naam 'Mühle Nikitsch' (molen Nikitsch) aan overgehouden. Het ligt in het dorp en omvat 3000 m², waarvan eenderde tuin is, eenderde gebouwen en eenderde

vrije ruimte. De bruikbare woonoppervlakte is met ruim 1000 m² erg groot, zelfs nu nog ongeveer de helft niet gerenoveerd is. Een deel van de gerenoveerde ruimte is door de vroegere eigenares omgebouwd tot gastverblijven met twee cursuszalen, een grote winkelruimte en een keuken. Deze ruimtes gebruiken we nu eerst zelf, maar we verhuren ze ook aan andere groepen of organiseren bijeenkomsten en werkgroepen. Deze activiteiten namen in ons tweede jaar sterk toe en zo kunnen we nu al terugkijken op een serie werkgroepen over feministische en marxistische thema's, op bijeenkomsten van landbouwpolitieke en anti-racistische groepen en op een vergadering van het Europees Burgerforum afgelopen september. Ons huis wordt langzaam een trefpunt tussen oost en west – want ook de Transkarpatische muziekgroep Hudaki komt regelmatig, op weg naar Duitsland, Zwitserland en Nederland, langs om bij ons te repeteren en de voordelen van lokale rode wijn en Oekraïense wodka met elkaar te vergelijken... Tegelijkertijd met het gebouwencomplex kochten we ook een stuk land van 2 ha dat we met machinale hulp van onze burens konden verbouwen.

Hier doen we onze eerste ervaringen op met biologische teeltmethoden en zo konden we dit jaar een succesvolle sojaogst binnenhalen die we in het Oostenrijkse netwerk van biologische producten konden verkopen. Om het landschap, dat als gevolg van de mechanisatie uit eindeloze akkers en velden bestaat, weer een beetje structuur te geven, willen we op onze grond heggen en fruitbomen planten. We hopen ook de grondbewerking binnen afzienbare tijd zelf te beheersen.

Behalve deze grote akker hebben we

eerste 150 liter appelsap persen en voor het komende seizoen kunnen we rekenen op onze eerste honing. Het in stand houden en restaureren van de gebouwen is een van onze andere 'hobbies'. Zo is vooral in de zomermaanden met hulp van talrijke vrienden een deel van het oude, half ingestorte bijgebouw weer opgebouwd. Voor het nieuwe jaar plannen we de restauratie van het dak van de schuur, waarbij we hopen op de hulp van enkele reizende gezellen. Het is onze wens al deze verschillende activiteiten in een productieve

nog twee kleine velden aan de rand van het dorp, die ons door dorpbewoners ter beschikking zijn gesteld. Hier telen we aardappelen, pompoenen en enkele andere gewassen. In de tuin bij de molen groeien talrijke zaadvaste groenten, kruiden en bloemen. Voor ons is het gebruik van zaadvaste rassen en de inzet voor het behoud ervan, ook buiten onze tuin, deel van ons idee van een veelzijdige en kleinschalige landbouw. Afgelopen herfst konden we onze

synergie te verenigen en een praktisch en concreet voorbeeld te ontwikkelen tegenover de industriële landbouw en het uiteenvallen van het sociale leven in landelijke streken. Een collectief en open project betekent voor ons dat we ons 100 procent inzetten in de samenleving en plaats bieden aan talrijke activiteiten in de streek en daarbuiten. Alleen zo kunnen we deel worden van het netwerk van maatschappelijke bewegingen.

Dieter Behr

Transkarpatië

Winter in de Oekraïne

Dido Béla, de vader van Yolana, is gekomen om ons te helpen op onze boerderij Zeleniy Haj. Vooral in deze tijd van het jaar houdt hij ervan een paar weken in de bergen te zijn.

De rest van het jaar woont hij bij het gezin van zijn zoon in Rakocheno, op het platteland in de buurt van Moe-katsjevo. Sinds een paar jaar heeft hij er een gewoonte van gemaakt na het slachten van het varken thuis, naar ons te komen met de ham- en borststukken. Onze manier van voorbereiden en het mengsel van zout en kruiden dat we daarbij gebruiken, bevalt hem het beste. Voor ons is hij een waardevolle hulp, ondanks zijn zeventig jaar. Als gepensioneerd dierenarts is hij nog steeds in de weer en kan hij beter dan een echografie zien of al onze koeien dragen. Hij castreert de kleine biggen, vaccineert de konijnen en kraakt noten bij het kijken naar het nieuws op de televisie.

Er valt op dit moment niet veel goeds te berichten. Sinds begin 2014 is de inflatie 100 procent en zijn pensioen van 1215 grivna is in plaats van 100 euro nu 50 euro waard. In plaats van een verhoging wegens de inflatie, verliest hij zelfs nog 1,5 procent meer om de 'anti-terroristische' strijd in de Donbass te financieren. Dus protes-

teert hij nogal en ik heb hem horen zeggen: "21 november, dat is nu een jaar geleden dat de revolutie van de Euromaidan begon... en wat hebben we gekregen? Ja, de dictator Janoekovitsj en een aantal ministers en parlementariërs zijn gevlucht voor de woede van de demonstranten in Kiev. Maar is daardoor het land de-

Productie van salami op Zeleniy Haj met mensen uit Nisjné Selitsjé

mocratischer geworden, minder corrupt, meer gelijkwaardig?"

Het tegenovergestelde is helaas het geval. Na de revolutie staat de burgeroorlog, die niemand zo noemen wil, centraal in het nieuws. In plaats van te profiteren van het omwerpen van de macht, zitten we gevangen in een oorlog met de grote broer Rusland en zijn het nog altijd dezelfde feodale heren die het land regeren. De presidentiële verkiezingen hebben de chocolade-miljonair Porosjenko aan de macht gebracht. Jammer voor ons is dat hij om aan deze

macht te komen, zich ook gebonden heeft aan de oligarch van Transkarpatië die sinds 15 jaar onze streek beheerst. Onder de zes afgevaardigden die Transkarpatië in het nationale parlement vertegenwoordigen, zit Vicor Baloga zelf, twee broers van hem en een neef. Ze hebben het zelfs voor elkaar gekregen hun eigen man als gouverneur van de streek te benoemen.

Voor ons dorp Nisjné Selitsjé is het een overwinning, want het is onze bakker die gouverneur is geworden. En ineens werden de wegen voor de huizen van de notabelen geasfalteerd. En zelfs de gaten in de weg die naar onze boerderij leidt, kregen er een schepje asfalt bij.

Moeten we ons beklagen? Als je het over het politieke beleid hebt, dan zeker. Als je het over de economie hebt, dan is het om te huilen... ook al zegt Dido Béla "zolang we gezond zijn..."

We zijn niet gewend zo'n fatalisme te ontmoeten en daaraan toe te geven. In afwachting van betere tijden, doen we dus ons werk als boer en slager en blijven vooral alert op alle gebeurtenissen om ons heen. We weten dat het in deze zware tijd nodig is op te passen en solidair te zijn met onze vrienden hier om ons heen.

Oreste Del Sol

Tarn

Nieuw leven in het dorp

De jongeren in de Tarn gaat het uitstekend, dat kan ik u vertellen, want ik ben er met Kerst geweest en het was erg gezellig. Ze wonen nu in het dorpje Verfeil in de regio Tarn et Garonne, ten zuiden van het Centraal Massief, anderhalf uur van Toulouse en driekwartier van Albi. Het dorp heeft driehonderd inwoners, maar de leegloop is enorm. Een groot deel van de huizen - allemaal van steen - staat leeg of wordt te koop aangeboden, zoals min of meer overal in de streek. De komst van deze groep jongeren brengt nu het leven in deze kleine uithoek een beetje terug. Ze hebben midden in het dorp een groot huis voor hun groep gekocht en zijn bezig dat te renoveren. Op de helling boven het dorp staan 7 ha landbouwgrond en een grote schuur tot hun beschikking. De twintig geiten en zestig schapen hebben er hun onderkomen en het ontbreekt niet aan weideland dat ze overal kunnen

pachten of in bruikleen krijgen. Hier op deze plaats, met een mooi uitzicht op de heuvels die het dal van Aveyron omzomen, willen ze de boerderij opbouwen waarvan ze al lang dromen. Vorig jaar hebben ze er een grote moestuin aangelegd. De relatie met de gemeenteraad en de bewoners van het dorp is goed en veelbelovend, er is veel uitwisseling en er wordt al gepraat over gezamenlijke culturele projecten. Op dit moment zijn hun andere activiteiten nog ondergebracht in de omgeving waar ze werkplaatsen hebben gehuurd. Zo bevindt de schrijfwerkplaats zich in het dorp Arnac, de metaalwerkplaats en smederij in Varen, de garage in Laguépie.

Wij zijn nog steeds vastbesloten hun constructieve en innovatieve stappen ook in toekomst te ondersteunen en we hopen u regelmatig op de hoogte te houden.

Bertrand Burolet

Oostenrijk

Gastverblijf op Hof Stopar

Het gastverblijf op Hof Stopar met uitzicht op de Karawanken

Al meer dan dertig jaar kunnen familie, vrienden en vakantiegasten bij ons op Hof Stopar een onderkomen vinden in het oude bijgebouw dat op de helling boven ons woonhuis ligt. Oorspronkelijk bood dit bijgebouw onderdak aan een boerenknecht die in de jaren dertig het privilege had verworven er een woongelegenheden en schuurtje te bouwen, in ruil voor de hulp van zijn vrouw op de boerderij. Toen Longo maï in 1977 de boerderij kocht, stonden van dit bouwsel niet meer dan een paar muren overeind. Met weinig geld en veel improvisatie werd het huisje in de eerste jaren weer opgebouwd en dient sindsdien als herberg voor maximaal een tiental gasten.

Afgelopen jaar zijn we begonnen met een algemene sanering. Als eerste moest er achter het huis een drainage worden gelegd en de buitenkant moest worden gepleisterd. De eerste twee weken van november werd het huis nog gebruikt. Een vijftiental mensen uit alle Longo maï-coöperaties en van het project Wieserhoisl in de Steiermark kwamen bij ons op bezoek om hout te hakken en te discussiëren over de mogelijkheden en perspectieven om collectief landbouw te bedrijven. Na hun vertrek namen Heike, Conny en Piero het

heft in handen. Onder begeleiding van de plaatselijke installateur en een bevriende elektricien haalden ze de keuken en de badkamer uit elkaar. Dat dit werk echt nodig was, konden we pas zien toen alles eruit was. Nu hebben we tot april tijd deze bouwwerkzaamheden tot een goed einde te brengen. Dan arriveren namelijk de eerste gasten en de deelnemers aan de cursussen voor bijenteelt en kruidengebruik in de zomer. Maar de renovatie is nog niet ten einde. Ook het dak en de isolatie moeten worden vernieuwd. We hopen dat we daarmee de komende herfst kunnen beginnen.

We nodigen u uit uw vakantie eens een keer op Hof Stopar door te brengen. In de omgeving liggen veel meren met uitstekende zwemmogelijkheden. Vanuit de boerderij komt u direct op talrijke wandelroutes in de Karawanken en de Steiner Alpen. Hof Stopar ligt 4 km ver en 400 m boven Bad Eisenkappel/Železna Kapla. Ons gastverblijf heeft vijf kamers, verdeeld over twee verdiepingen en biedt plaats aan gezinnen en individuen. Voor een plaats in de zomer moet u zich snel aanmelden, omdat de vraag dan groot is.

Beate Kauer

Een dutje in de winterzon voor het nieuwe gastverblijf in Hosman.

Roemenië

Vakantie in Hosman

Over ons project in het dorp Hosman in Transsylvanië hebben we al meerdere malen geschreven. Na het renoveren van de mais- en graanmolen en het opzetten van een bakkerij, waren we van plan onze energie in een gastverblijf te steken. Onze vreugde was groot toen onverwacht bleek dat we met een financiële overbrugging van de ouders van Jochen het huis aan de overkant konden kopen. Het eenvoudige gastverblijf heeft drie kamers, een tuin, een grote schuur en een groot grasveld van 600 m² met genoeg plaats voor tenten en caravans. Veel comfort is er nog niet, het huis beschikt bijvoorbeeld nog niet over een badkamer. Maar ook een buitendouche en een schijthuisje hebben zo hun charme. Het huis – met de naam organistenhuis of Casa Wollmann – grenst aan het kerkgebouw en biedt uitzicht op de bergen tot over het Harbachtal.

We willen ons gastverblijf natuurlijk graag verhuren om er een beetje

geld bij te verdienen. We willen zo snel mogelijk de geleende koopsom afbetalen en bovendien is er geld nodig voor de renovatie. Voor de niet zo kapitaalkrachtige reizigers is deelname aan werkzaamheden als betaling ook mogelijk. Wel graag even van te voren afspreken! We hopen dat dit huis een soort herberg wordt voor vooral jeugdige reizigers uit West-Europa, maar natuurlijk zijn ook 'gewone' toeristen welkom. In elk geval biedt het huis plaats genoeg voor iedereen die langs wil komen. Ons dorp ligt op een half uur autorijden van Sibiu, in centraal-Roemenië. Dagreizen en wandeltochten in de Karpaten en in het Cindrel Gebergte zijn mogelijk. Misschien kunt u alle Roemenië-belangstellenden die u kent, ons gastverblijf aanbevelen.

Gabi Cotaru

Voor meer informatie en voor reserveringen kunt u ons bellen op 0040-740-959389 of mailen naar info@moara-veche.ro

Coöperatie in Limans

De bouw van het nieuwe gemeenschappelijke huis in de Provence vordert gestaag. Op het hoge dak liggen al zonnepanelen.

Colofon

Het Nieuws uit Longo maï verschijnt drie keer per jaar
Hoofdredactie: Babette Stipp
Productie: Michael Rössler, Ieke Dekker
Druk: Kunsthausverlag Boddin

Contactadres:
Stichting Pro Longo maï
Polanenstraat 79
1013 VS Amsterdam
Tel. 06 28 45 17 62
IBAN: NL86INGB0000314983
info@longomai.nl - www.longomai.nl

Le Montois, CH-2863 Undervelier
Tel. 0041 32 42 65 971

Grange neuve, F-04300 Limans
Tel. 0033 492 73 05 98

Hof Ulenkrug, Stubbendorf 68
D-17159 Dargun
Tel. 0049 39959 23881

Hof Stopar, Lobnik 16
A-9135 Eisenkappel
Tel. 0043 4238 8705